

Sygn. akt I CNP 22/22

POSTANOWIENIE

Dnia 8 kwietnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Zawistowski

w sprawie ze skargi powódki E. K.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 17 grudnia 2019 r., sygn. akt V ACa [...],
w sprawie z powództwa E. K.
przeciwko P. K.
o rozwód,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 8 kwietnia 2022 r.,

1. odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania

**2. zasądza od skarżącej E. K. na rzecz P. K. kwotę 360 zł
(trzysta sześćdziesiąt) tytułem zwrotu kosztów postępowania
skargowego.**

UZASADNIENIE

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 17 grudnia 2019, wniesiona przez powódkę, została oparta o zarzuty naruszenia przepisów postępowania: art. 11 w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. i art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 45 Konstytucji.

Przy ocenie istnienia podstaw do przyjęcia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia istotne jest, że w judykaturze przyjmuje się, iż orzeczeniem niezgodnym z prawem w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. jest tylko takie orzeczenie, które jest niewątpliwie

sprzeczne z zasadniczymi i nie podlegającymi różnej wykładni przepisami, ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo orzeczenie wydane w wyniku rażąco błędnej wykładni prawa lub jego niewłaściwego zastosowania. Z tego względu naruszenie prawa stanowiącego podstawę skargi musi mieć zatem charakter kwalifikowany i być oczywiste. Te kryteria oceny niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie mogą być odniesione do zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego, którego przedmiotem było powództwo o rozwód. Zarzuty skargi dotyczą w przeważającej części oceny dowodów, której dokonał Sąd Apelacyjny oraz ustaleń, na których oparł swoje rozstrzygnięcie. Tymczasem zgodnie z treścią art. 424⁴ k.p.c. podstawy skargi nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Przedstawiony w skardze wywód prawny nie zawiera natomiast argumentów przekonujących o tym, że zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć (dyskrecjonalności) albo, że zostało wydane w wyniku błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania przepisów prawa. Rozstrzygnięcie Sądu Apelacyjnego nie wskazuje też na możliwość stwierdzenia naruszenia przepisów prawa materialnego i przepisów postępowania, znajdujących zastosowanie w sprawie, w stopniu oczywistym i rażącym.

Z tych względów skargę należało uznać za oczywiście bezzasadną w rozumieniu art. 424⁹ k.p.c. Dlatego też Sąd Najwyższy odmówił jej przyjęcia do rozpoznania. O kosztach postępowania Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1, art. 398²⁰ i art. 424¹² k.p.c.